రూపాంతరం [1]

~ మెహెర్

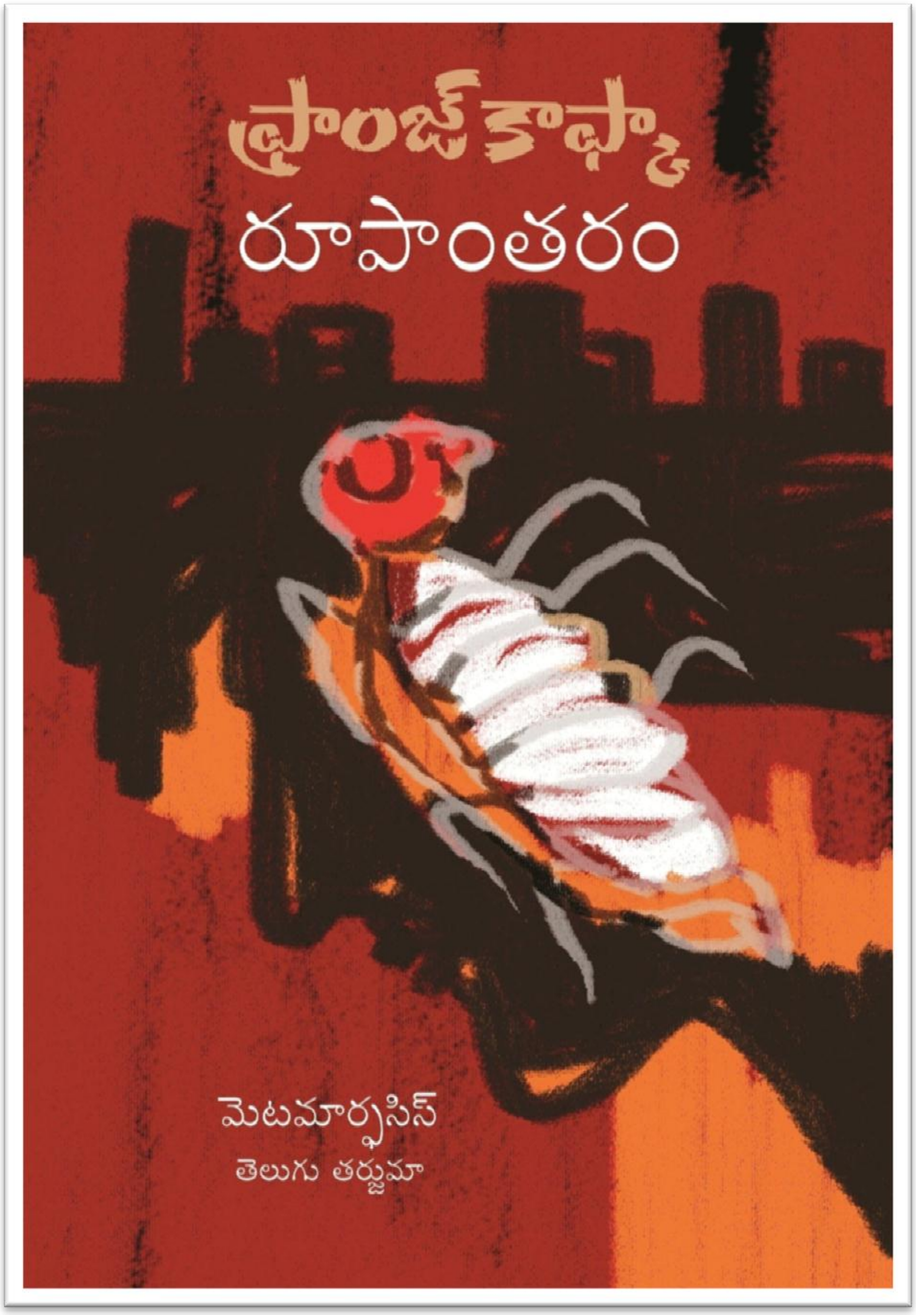

సీరియల్ (అనువాదం): రూపాంతరం [1]

రచన: మెహెర్

కవర్ ఇమేజి: రమణ జీవి

ప్రచురణ: కినిగె పత్రిక patrika.kinige.com

కాలం: జనవరి 2014

శాశ్వత లింకు: http://patrika.kinige.com/?p=890

©Author.

What can you do with this document?

Read it!
Store this PDF on your device.
Share the link with your friends
Share this PDF with your friends via personal communication (e.g. email)
Take printouts for personal use

What is not allowed by Owner of this document?

Editing the document. No page to be removed or added.
Distributing to public (instead kindly share the link to Kinige given above)

కాఫ్కా "మెటమార్ఫసిస్" ఈ తెలుగు అనువాదం వారం వారం ధారావాహికంగా ఇస్తున్నాం. ఇది మొదటి భాగం. మొదట్నుంచి చివరిదాకా ఒకే ఇంటిలో జరిగే ఈ రచనను సరిగ్గా ఆస్వాదించటానికి, ఆ ఇంటి అమరిక తెలియటం కూడా ముఖ్యమని నా భావన. అందుకే, ఆ ప్లాను ఇక్కడ ఇచ్చాను. – మెహెర్

రూపాంతరం

1

గ్రెగర్ జమ్జా ఒక ఉదయం కలత కలల్నించి నిద్ర లేచే సరికి, మంచంపై తానో ఒక పెద్ద కీటకంగా మారిపోయి ఉన్నాడని గమనించాడు. అతను గట్టిగా పెంకు లాగా ఉన్న వీపు మీద పడుకుని ఉన్నాడు, తల కొంచెం పైకెత్తి చూస్తే ఉబ్బెత్తుగా బ్రౌన్ రంగులో ఉంది పొట్ట, దాన్ని అడ్డంగా విడదీస్తూ బిరుసైన చాపాలుగా వంగిన పలకలు ఉన్నాయి, పొట్ట మీద దుప్పటి నిలకడగా నిలవలేక ఏ క్షణానైనా జారిపోయేట్టుంది. ఈ శరీరపు భారీతనం పోలిస్తే చాలా బక్కగా ఉన్న కాళ్ళు బోలెడన్ని అతని కళ్ళ ముందు నిస్సహాయంగా కదులుతున్నాయి.

'ఏమయింది నాకు?' అనుకున్నాడు. ఇది కలైతే కాదు. అతని గది, మనుషులుండే మామూలు గది, బహుశా కాస్త చిన్నది, చిరపరిచితమైన నాలుగు గోడల మధ్యా స్తబ్ధుగా ఉంది. బల్ల మీద కొన్ని దుస్తుల శాంపిళ్లు విప్పి పడేసి ఉన్నాయి – జమ్జా ఒక ట్రావెలింగ్ సేల్స్‌మెన్ – బల్ల పైనున్న గోడ మీద అతను ఈమధ్యే ఒక పత్రికలోంచి కత్తిరించి అందమైన గిల్టు ఫ్రేములో బిగించి పెట్టుకున్న బొమ్మ ఒకటి వేలాడుతోంది. అందులో ఒక అమ్మాయి ఉన్ని టోపీ పెట్టుకుని, ఉన్ని శాలువా వేసుకుని, నిటారుగా కూర్చుంది, ముంజేతిని పూర్తిగా కప్పేసిన ఉన్ని చేతొడుగును చూపరుల వైపు చాపుతోంది.

తర్వాత గ్రెగర్ కిటికీ వైపు చూశాడు, బయట వాతావరణం మబ్బుగా ఉంది – కిటికీ చువ్వల మీద వాన చినుకుల చప్పుడు వినిపిస్తోంది – అతనికి దిగులుగా అనిపించింది. 'ఇంకాసేపు నిద్రపోతే

ఈ గోలంతా మర్చిపోవచ్చు,’ అనుకున్నాడు, కానీ అది అంత సులువు కాదని వెంటనే అర్థమైంది, అతనికేమో కుడి వైపుకు ఒత్తిగిలి పడుకోవటం అలవాటు, ఇప్పుడున్న స్థితిలో అది కుదరటం లేదు. ఎంత బలంగా అటు వైపు ఊగినా, తిరిగి మళ్ళీ తన వీపు మీదకే వచ్చి పడుతున్నాడు. అలా ఓ వంద సార్లయినా ప్రయత్నించి ఉంటాడు, కలవరంగా అల్లల్లాడుతున్న తన కాళ్ళను చూడలేక కళ్ళు కూడా మూసుకున్నాడు, చివరికి తన పక్క భాగంలోంచి సన్నగా ఇదివరకెన్నడూ లేని ఓ నొప్పి మొదలవటంతో ఇక ఆ ప్రయత్నం మానుకున్నాడు.

‘దేవుడా! ఈ గొడ్డు చాకిరీ ఉద్యోగాన్ని ఎందుకు ఎన్నుకున్నానో నేను! పొడిచిన పొద్దు గుంకే దాకా ప్రయాణాలతోనే సరిపోతోంది. ఆఫీసులో ఒక చోట నిలకడగా కూర్చుని చేసే పనితో పోలిస్తే, అసలే ఇందులో ఉద్యోగపరమైన ఒత్తిళ్ళు చాలా ఎక్కువ. అవి చాలవన్నట్టు, ఈ ప్రయాణాల అలసట, రైళ్ళు అందుతాయో లేదోననే గాభరా, వేళా పాళా లేని చెత్త తిండి, చిరకాలం మిగిలే దగ్గరి స్నేహాలకు అవకాశం లేకుండా ఎప్పటికీ పరిచయమాత్రంగానే మిగిలిపోయే ఎడతెగని ముఖాల ప్రవాహం... గంగలో కలవనీ ఇదంతా!’ అతనికి పొట్ట మీద చిన్న దురద మొదలైంది; తన్ను తాను నెమ్మదిగా మంచం పై భాగానికి లాక్కున్నాడు, అలాగైతే తల కాస్త పైకెత్తి చూసే వీలుంది; అతనికి దురద పెడుతున్న చోటు కనిపించింది, అక్కడ తెల్లని చుక్కల్లాంటి మచ్చలు గుంపుగా ఉన్నాయి, అవేమిటో అతనికి అర్థం కాలేదు; పరీక్షిద్దామని ఒక కాలు అక్కడ తగిలించాడు గానీ ఆ స్పర్శకు వళ్లంతా జివ్వుమనటంతో చప్పున వెనక్కు లాక్కున్నాడు.

మళ్ళీ యథాస్థానానికి జారిపోయాడు. 'మరీ పెందలాడే లేస్తే ఒక్కోసారి ఇలాంటి పిచ్చి భ్రమలే కలుగుతాయి,' అనుకున్నాడు, 'ఏ మనిషికైనా సరిపడా నిద్ర అవసరం. మిగతా సేల్స్‌మెన్స్ అంతా జనానాలో ఆడవాళ్ళలా సుఖంగా ఉంటారు. మొన్నటికి మొన్న, పొద్దున్నే నేను కలెక్ట్ చేసిన ఆర్డర్లు రాద్దామని హోటల్‌కి వెళ్ళేసరికి, ఆ దొరగార్లందరూ ఇంకా టిఫిన్లు తినటంలోనే ఉన్నారు. అదే నేను గనక అలా చేస్తే మా యజమాని వెంటనే నన్ను ఉద్యోగంలోంచి పీకి పారేస్తాడు. ఏమో ఎవరు చెప్పొచ్చారు, అలా జరగటమే మంచిదేమో. నా తల్లిదండ్రుల గురించి ఆలోచించి వెనక్కు తగ్గాల్సి వస్తోంది గానీ, లేకపోతే ఎప్పుడో రాజీనామా ఇచ్చేసేవాణ్ణి, తిన్నగా లోపలికి దూసుకుపోయి మా యజమాని ముందు నిలబడి అతని గురించి నేనేమనుకుంటున్నానో నిర్మొహమాటంగా చెప్పేసేవాణ్ణి, దెబ్బకి డెస్కు మీంచి జారి పడేవాడు! అయినా అదేం పద్ధతో, అలా డెస్కు మీద ఎత్తుగా కూర్చుని ఉద్యోగులతో కిందికి చూస్తూ మాట్లాడటం, పైగా అతనికి చెవుడు కావటంతో దగ్గరగా మాట్లాడితే తప్ప వినపడదు కూడానూ. ఏదో ఒకటిలే, నాకు మాత్రం ఇంకా ఆశ చావలేదు; అతనికి నా తల్లిదండ్రులు చెల్లించాల్సిన బాకీ మొత్తం తీర్చేశాకా (దానికి ఒక ఐదారేళ్ళు పట్టొచ్చు) అప్పుడిక నేననుకున్నట్టే చేస్తాను. ఈ చాకిరీ నుంచి పూర్తిగా బయటపడతాను. అదంతా తర్వాత గానీ, ప్రస్తుతానికి, నేను ఇక లేవటం మంచిది, నా రైలు ఐదింటికి బయల్దేరిపోతుంది.'

అతను పక్కన సొరుగులబల్ల మీద టిక్ టిక్ మంటున్న అలారం వైపు చూశాడు. 'అరె!' అనుకున్నాడు. అప్పుడే ఆరున్నర దాటిపోయింది, అలారం ముళ్ళు ముందుకు కదుల్తూనే ఉన్నాయి, పావు తక్కువ ఏడు అవటానికి ఇంకెంతో సేపు పట్టదు. అలారం మోగలేదా? మంచం మీంచి చూట్టానికైతే అది నాలుగు గంటలకు సరిగ్గానే పెట్టి ఉంది; చెవులు చిల్లులు పడే ఆ మోతకి ఎవరన్నా ప్రశాంతంగా పడుకోగలరా? మరి, తను మాత్రం ప్రశాంతం కన్నా కూడా గాఢంగా నిద్రపోయాడు. ఇపుడేం చేయాలి? తర్వాతి రైలు ఏడింటికి ఉంది; పిచ్చెత్తినట్టు పరిగెడితే తప్ప దాన్నందుకోలేడు, పైగా అతని శాంపిళ్ళన్నీ ఇంకా సర్దకుండా ఎక్కడివక్కడే పడి ఉన్నాయి; అతనికి వంట్లో ఏమంత చురుగ్గా కూడా అనిపించటం లేదు. ఒకవేళ ఆ రైలు అందుకోగలిగినా, యజమానితో చీవాట్లు ఎలాగూ తప్పవు,

ఎందుకంటే ఇప్పటికే ఐదింటి రైలు దగ్గర కూలీ ఎదురు చూసి చూసి వెళ్ళిపోయుంటాడు, బహుశా ఈపాటికే నేను రాలేదన్న విషయం చేరవేస్సి ఉంటాడు. అసలే వాడు యజమానికి ఒక చెంచా లాంటి వాడు, వెన్నెముక లేని మూర్ఖుడు. తనకు ఒంట్లో బాగా లేదని చెప్తే? కానీ అదేమంత నమ్మశక్యంగా ఉండదే. గ్రెగర్ తన ఐదేళ్ళ ఉద్యోగ జీవితంలో ఎన్నడూ సెలవు పెట్టి ఎరుగడు. యజమాని తప్పకుండా ఆరోగ్య బీమా వైద్యుణ్ణి వెంటబెట్టుకుని వచ్చేస్తాడు, అప్పుడిక తన సోమరితనానికి తల్లిదండ్రులు మాట పడాల్సి వస్తుంది, సంజాయిషీ ఏమన్నా చెపుదామన్నా యజమాని వినే రకం కాదు, బీమా వైద్యుణ్ణి చూపించి తన నోరు మూయిస్తాడు, ఆ బీమా వాడి దృష్టిలోనేమో ప్రపంచం అంతా ఆరోగ్యంగా ఉండి కూడా పని ఎగ్గొట్టే మనుషుల్తో కిక్కిరిసిపోయి ఉంటుంది. నిజానికి తన విషయంలో ఆ వైద్యుడి అభిప్రాయం తప్పేమీ కాదు కూడా? కాస్త నిద్రమత్తు తప్పిస్తే (అది కూడా ఇంత నిద్ర తర్వాత అర్థరహితమే) గ్రెగర్ బానే ఉన్నాడు, చాలా ఆకలిగా కూడా ఉంది.

మంచం మీంచి దిగేందుకు ఇంకా మనస్కరించక, అతను వేగంగా ఇదంతా ఆలోచిస్తుండగా — అలారం ఇక పావుతక్కువ ఏడును చూపించబోతోందనగా — తలగడ వైపున్న తలుపు దగ్గర, సంకోచంగా తడుతున్న చప్పుడు వినపడింది. ‘గ్రెగర్,’ అంది ఓ గొంతు — అది అతని తల్లి గొంతు — ‘పావుతక్కువ ఏడయిపోయిందిరా. రైలు అందుకోవా?’ ఎంత మార్దవమైన గొంతు! గ్రెగర్ దానికి బదులివ్వబోయిన వాడల్లా, తన గొంతు విని తానే తుళ్ళిపడ్డాడు; అది అవటానికి తన గొంతే కానీ, దాంతో పాటూ, అట్టడుగునుంచి, ఏదో కీచుమనే శబ్దం పెల్లుబుకుతోంది; దాని వల్ల అతని మాటలు క్షణం పాటు మాత్రమే స్పష్టంగా వినపడుతున్నాయి, మరుక్షణం ఎంతగా కలుషితమైపోతున్నాయంటే, అవతలి వాళ్ళకు తాము వింటున్నది అసలు మాటలేనా అన్న సందేహం కలిగి తీరుతుంది. గ్రెగర్ వివరంగా జవాబిద్దామనుకున్న వాడల్లా, ఇక చేసేది లేక, ‘ఇప్పుడే లేస్తున్నా అమ్మా,’ అని మాత్రం అనగలిగాడు. మధ్యలో చెక్క తలుపు వుండటం వల్ల గ్రెగర్ గొంతులోని మార్పు బయటికి తెలిసినట్టు లేదు, తల్లి ఈ మాటలకు సంతృప్తి చెంది వెళ్ళిపోయింది. కానీ ఈ క్లుప్త సంభాషణ కారణంగా ఇంట్లో కుటుంబ సభ్యులందరికీ, తాము అనుకున్నట్టు గ్రెగర్ ఇంకా ఆఫీసుకు బయల్దేరలేదనీ, ఇంట్లోనే

ఉన్నాడనీ అర్థమైంది, దాంతో అతని తండ్రి పక్కనున్న తలుపుల్లో ఒక దాన్ని నెమ్మదిగానే కానీ, పిడికిలితో తట్టసాగాడు. 'గ్రెగర్, గ్రెగర్, ఏమైంది నీకు?' అన్నాడు. కాసేపాగి, ఇంకాస్త కటువైన గొంతుతో, 'గ్రెగర్! గ్రెగర్!' అని మళ్ళీ పిలిచాడు. ఈలోగా రెండో పక్క తలుపు నుంచి అతని చెల్లాయి గొంతు మృదువుగా, జాలిగా వినిపించింది: 'గ్రెగర్? వంట్లో బాలేదా? ఏమైనా కావాలా?' అందామె. గ్రెగర్ ఇరు వైపులకూ ఒకేసారి, 'నేను వస్తున్నాను,' అంటూ జవాబిచ్చాడు, తన గొంతును మామూలుగా ధ్వనింపజేసేందుకు చాలా ప్రయాసతో ప్రతీ పదాన్నీ పట్టి పట్టి పలుకుతూ, పదాల మధ్య పెద్ద విరామాలిస్తూ మాట్లాడాడు. తండ్రి తిరిగి తన టిఫిన్ దగ్గరకు వెళ్ళిపోయాడు, చెల్లాయి మాత్రం గుస గుసగా, 'తలుపు తీయి, గ్రెగర్, దయచేసి,' అంది. కానీ గ్రెగర్‌కు ఆ ఉద్దేశం లేదు, అలా తలుపులు మూసి పడుకునే తన అలవాటును అభినందించుకున్నాడు కూడా, ట్రావెలింగ్ సేల్స్‌మెన్‌గా రాత్రుళ్ళు తలుపులన్నీ బిడాయించుకు పడుకోవటం అలవాటైంది, ఆఖరుకు అది తన ఇల్లయినా సరే.

మొదట నింపాదిగా లేవాలి, డ్రెస్ చేసుకోవాలి, అన్నింటికన్నా ముఖ్యంగా టిఫిన్ చేయాలి; అప్పుడు తర్వాతి సంగతి ఆలోచించాలి, అంతే తప్ప, ఊరకనే ఇలా మంచం మీద పడుకుని ఆలోచించటం వల్ల ప్రయోజనమేం లేదు. అతనికో సంగతి గుర్తొచ్చింది, ఇదివరకూ కూడా చాలాసార్లు నిద్రలో ఏదో ఇబ్బందిగా అనిపించేది, తీరా లేచి చూసేసరికి అదంతా సరైన భంగిమలో పడుకోకపోవటం వల్ల కలిగిన భ్రమగా తేలేది, పొద్దున్నే చుట్టుముట్టిన ఈ భ్రమలన్నీ క్రమంగా ఎలా తొలిగిపోనున్నాయో చూడాలని అతనికి చాలా కోరికగా ఉంది. ఇక తన గొంతులో వచ్చిన మార్పు బహుశా జలుబు చేస్తుందనటానికి ఒక సూచన మాత్రమే, అది ట్రావెలింగ్ సేల్స్‌మెన్లందరికీ ఎదురయ్యే ఇబ్బందే.

దుప్పటిని తప్పించటం సులువుగానే అయిపోయింది, కాస్త బోర విరుచుకోగానే అది కిందకు జారిపోయింది. తర్వాతే అసలు కష్టం మొదలైంది, దీనికి కారణం అతను బాగా వెడల్పుగా ఉండటమే. లేచి కూర్చోవాలంటే భుజాలూ చేతులూ కావాలి; కానీ అతనికి ఉన్నవల్లా బోలెడు కాళ్ళు మాత్రమే, అవి అంతూపొంతూ లేకుండా ఏవేవో కదలికల్ని ప్రదర్శిస్తున్నాయి, వాటిని అదుపు చేయలేకపోతున్నాడు. ఏ

కాలునైతే వంచాలని అనుకున్నాడో, అదే అన్నింటి కన్నా ముందు నిటారుగా అయ్యేది; అతి కష్టం మీద ఆ కాలు చేత చేయించాలనుకున్నది చేయించగలిగినా, ఈలోగా మిగతా కాళ్ళన్నీ అదుపు తప్పి ఏదో బాధాకరమైన కలవరంతో అల్లల్లాడేవి. 'మంచం మీద సోమరిగా పడుకోవటం వల్ల ప్రయోజనం లేదు,' తనకు తాను చెప్పుకున్నాడు గ్రెగర్.

ముందు తన దిగువ భాగాన్ని మంచం మీంచి బయటకు నెట్టాలని ప్రయత్నించాడు, కానీ ఇప్పటిదాకా అతని కంటపడనిదీ, కనీసం ఊహకు కూడా సరిగా అందనిదీ అయిన ఈ దిగువ భాగాన్ని కదపటం చాలా కష్టమైంది; ఆ పని చాలా నెమ్మదిగా సాగింది; చివరికి, ఆరాటం కట్టలుతెంచుకోవటంతో, ఒక్కసారి బలమంతా కూడగట్టుకుని తనను తాను గుడ్డిగా ముందుకు నెట్టుకున్నాడు, కానీ దిశను తప్పుగా అంచనా వేశాడు, శరీరం మంచం కింది అంచుకు బలంగా గుద్దుకుంది; ప్రాణాలు జిల్లార్చుకుపోయినంత బాధ కలిగాకా గానీ అతనికి అర్థం కాలేదు, తన శరీరమంతటిలోనూ ఆ దిగువ భాగమే అత్యంత సున్నితమైన భాగమని.

దాంతో ఇపుడు ఎగువ భాగాన్ని బయట పడేయాలని ప్రయత్నించాడు, జాగ్రత్తగా తన తలను మంచం వారనున్న అంచు వైపు జరిపాడు. అది తేలిగ్గానే అయిపోయింది, దాంతో పాటే అతని మిగతా శరీరం కూడా, కాస్త వెడల్పుగా బరువుగా ఉన్నా కూడా, నెమ్మదిగా తల జరిగిన వైపుకే జరిగింది. అలా అంచెలంచెలుగా జరుపుకుంటూ వచ్చాడు. కాసేపటికి తల మంచం అంచు దాటి గాల్లో వేలాడేదాకా వచ్చింది, ఇక అంతకన్నా ముందుకు జరపాలంటే భయమేసింది, ఈ పద్ధతిలో గనక కిందపడితే, తలకు దెబ్బ తగలకుండా కాచుకోవటం చాలా కష్టం. ఏదేమైనా ఇప్పుడు మాత్రం స్పృహ కోల్పోకూడదు; అంతకన్నా ఎలా ఉన్నవాడు అలా మంచం మీదనే ఉండిపోవటం మంచిది.

మరోమారు ప్రయాసపడి, తిరిగి యథాస్థానానికి వచ్చి, ఆయాసంగా ఊపిరి తీసుకుంటూ, ఇందాకటి కన్నా తీవ్రంగా అల్లల్లాడుతున్న తన చిన్ని కాళ్ళను చూశాడు, వాటి అరాచకత్వాన్ని అదుపు చేసి క్రమశిక్షణలో పెట్టే మార్గమేమీ తోచలేదు, ఇక మంచం మీద ఉండటం తన వల్ల కాదనుకున్నాడు,

దాన్నించి బయటపడటానికి ఎంతకు తెగించినా ఫర్లేదనిపించింది. కానీ ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో కంగారుగా నిర్ణయాలు తీసుకోవటం కన్నా, స్థిరంగా నింపాదిగా ఆలోచించటం చాలా ముఖ్యమన్న సంగతి కూడా మర్చిపోకూడదు. ఇలా అనుకుంటూ కాసేపు తన చూపును నిశ్చలంగా కిటికీ మీదే నిలిపి ఉంచాడు, కానీ బయట కూడా అతణ్ణి ఉత్తేజపరిచే దృశ్యమేదీ కనిపించలేదు, అంతా తెల్లవారుఝాము పొగమంచు, అది కూడా ఎంత దట్టంగా ఉందంటే వీధి అవతలి భాగం కూడా కనిపించటం లేదు. ఈ లోగా అలారం మళ్ళీ కొట్టింది, 'ఏడయిపోయింది, అయినా ఇంకా మంచు విడవలేదు,' అనుకున్నాడు. తర్వాత కాసేపు కదలకుండా పడుకున్నాడు, శ్వాస నెమ్మదిగా తీసుకున్నాడు, అలాంటి సంపూర్ణ స్తబ్ధత మళ్ళీ తనను అలవాటైన, ఖచ్చితమైన వాస్తవికతలోకి తెచ్చిపడేస్తుందన్నది అతని ఆలోచన కావచ్చు.

మళ్ళీ వెంటనే అనుకున్నాడు: 'ఏడుంపావు కాకుండానే నేను మంచం దిగి తీరాలి. ఆఫీసు ఏడింటికి తెరుస్తారు, ఆ లోగా ఆఫీసు నుంచి ఎవరో ఒకరు వివరం కనుక్కోవటానికి వచ్చే అవకాశం ఉంది.' ఈ ఆలోచన రాగానే ఇక ఆలస్యం చేయకుండా, తన మొత్తం శరీరాన్ని పడవలా అటూ యిటూ ఊపుకుంటూ మంచం మీంచి కింద పడే సన్నాహాన్ని ప్రారంభించాడు. ఈ పద్ధతిలో కింద పడినపుడు, నేల తాకిన మరుక్షణం తలను పైకెత్తగలిగితే చాలు, దానికి దెబ్బ తగలకుండా కాపాడుకోవచ్చు. వీపు గురించేం భయపడనక్కర్లేదు, అది గట్టిగానే ఉన్నట్టుంది; పైగా కింద తివాచీ ఉంది కాబట్టి పెద్దగా దెబ్బేమీ తగలదు. ఇక ఆలోచించాల్సిందల్లా, కింద పడగానే అయ్యే చప్పుడు గురించే, దానివల్ల తన చుట్టూ ఉన్న తలుపుల కావల ఆందోళన పెంచిన వాడవుతాడు, కానీ ఆ పాటి రిస్కు తీసుకోక తప్పేట్టు లేదు.

గ్రెగర్ అప్పుడే మంచం మీంచి సగం బయటకు వేలాడుతున్నాడు. ఈ పద్ధతి ప్రయాసగా కన్నా ఒక ఆటలాగా ఉంది, తాను చేయాల్సిందల్లా అటూ ఇటూ ఊగటమే. కానీ ఎవరన్నా వచ్చి సాయపడితే ఇదంతా ఎంత సులభంగా అయిపోయేదో కదా అనిపించింది. ఇద్దరు బలంగా ఉన్న వ్యక్తులు – తండ్రీ, పనమ్మాయి చాలు – ఈ పనికి సరిపోతారు; వాళ్ళు చేయాల్సిందల్లా, తన వీపు కిందకు చేతులు

దూర్చి, మంచం మీంచి గాల్లోకి పైకి లేపి, ఆ బరువుతో పాటూ తామూ వంగాలి, తర్వాత జాగ్రత్తగా తనని నేల మీద పల్టీ కొట్టేట్టు చేస్తే చాలు, అక్కడి దాకా వచ్చాకా, ఇక తన బక్కపల్చటి కాళ్ళు అక్కరకు వస్తాయనే ఆశ. కానీ ఇలా తలుపులన్నీ మూసి ఉండగా తను సాయానికి రమ్మని పిలిస్తే మాత్రం ఎవరు రాగలరు. తన తెలివితక్కువ ఆలోచనకు తనకే నవ్వొచ్చింది.

అతను అంచు దగ్గరికి వచ్చేశాడు, ఇంకొంచెం ఊగినా బాలన్సు నిలుపుకోవటం కష్టమయ్యేట్టుంది, ఏడుంపావు కావటానికి ఐదే నిముషాలుంది, కాబట్టి ఇక తాడో పేడో తేల్చుకోవటానికి సిద్ధమైపోయాడు – సరిగ్గా అప్పుడు ఎవరో బెల్లు మోగించిన చప్పుడైంది. అతను బిర్రబిగుసుకుపోయాడు, 'ఆఫీసు నుంచి ఎవరో వచ్చారు,' అనుకున్నాడు, అతని బక్క కాళ్లు వేగంగా కొట్టుకోసాగాయి. క్షణం పాటు అంతటా నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. ఏదో వెర్రి ఆశతో 'వాళ్ళు తలుపు తీయ'ర్లెమ్మంటూ తనను తాను సముదాయించుకున్నాడు. కానీ ఎప్పటిలాగే పనమ్మాయి దబదబా అడుగులేసుకుంటూ వెళ్ళి తలుపు తెరిచింది. గుమ్మం దగ్గర మాట వినపడగానే గ్రెగర్‌కు అర్థమైపోయింది: వచ్చింది ఎవరో కాదు, స్వయానా పెద్దగుమాస్తానే. చిన్న లోటుపాట్లు కూడా పెద్ద అనుమానాలకు తావిచ్చే ఇలాంటి ఆఫీసులో పని చేయటం తన ఖర్మ కాకపోతే మరేమిటి? వీళ్ళ దృష్టిలో ఉద్యోగులందరూ పనిదొంగల కిందే లెక్కా! తనలాంటివాడు ఒక్కడూ ఉండడా, నిజాయితీ నిబద్ధతలు కలవాడూ, ఒక ఉదయం గంటా రెండుగంటల ఆఫీసు సమయాన్ని వృథా చేసినందుకే మనస్సాక్షి చేత చిత్రవధకు గురై మతి భ్రమించి, చివరకు మంచం మీంచి లేవడమే కష్టమయ్యే పరిస్థితికి చేరుకునేవాడూ, అలాంటి వాడు ఒక్కడూ ఉండడా? విషయమేంటో కనుక్కురమ్మని అప్రెంటిసునో ఎవర్నో పంపితే చాలదా (నిజానికి అది కూడా అనవసరమే)? ఇంతోసి దానికి స్వయంగా పెద్దగుమాస్తానే కదిలి రావాలా, వచ్చి ఈ వ్యవహారం సాక్షాత్తూ పెద్దగుమాస్తా అంతటి వాడు మాత్రమే నిగ్గు తేల్చాల్సినంత గంభీరమైంది కామోసని తన అమాయకమైన కుటుంబం కంగారుపడేట్టు చేయాలా? గ్రెగర్ మొదట ఆచితూచి జరుగుదామనుకున్నవాడల్లా, ఈ ఆలోచనల వల్ల కలిగిన ఆందోళనతో, ఒక్క ఉదుటున తన్ను తాను మంచం మీంచి కింద పడేసుకున్నాడు. చప్పుడు

కాకుండా తివాచీ కొంతవరకూ కాపాడింది, అదీగాక అతని వీపు కూడా మరీ గట్టిదేం కాదు, అందుకే మెల్లగా దబ్బుమన్న శబ్దం మాత్రం వచ్చింది. కానీ పడేటప్పుడు తన తల తగినంతగా పైకెత్తక పోవటం వల్ల, అది కింద కొట్టుకుంది; దాన్ని బాధగా చికాగ్గా మెలి తిప్పుకుంటూ తివాచీ కేసి రాసాడు.

'లోపల ఏదో పడిన చప్పుడైంది,' ఎడమవైపున్న గదిలో పెద్దగుమాస్తా అన్నాడు. ఇలాంటి పరిస్థితే ఎపుడన్నా పెద్దగుమాస్తాకు ఎదురైతే ఎలా ఉంటుందా అనిపించింది గ్రెగర్‌కు. ఈ ఆలోచనకు స్పందనగా అన్నట్టు, పక్క గదిలో పెద్దగుమాస్తా తోలు బూట్లు కిర్రుమనిపిస్తూ నడవటం వినిపించింది. గ్రెగర్‌కు కుడి వైపునున్న గది నుంచి చెల్లాయి అతణ్ణి కూడా ప్రస్తుత సన్నివేశంలోకి గుంజుతున్నట్టు గుసగుసగా అంది: 'గ్రెగర్, పెద్దగుమాస్తా ఇక్కడే ఉన్నారు.' 'నాకు తెలుసు,' గ్రెగర్ తనలో తాను అనుకున్నాడే గానీ చెల్లాయికి వినపడేట్టు గొంతు పెంచి మాట్లాడే ధైర్యం చేయలేకపోయాడు.

'గ్రెగర్,' తండ్రి ఎడమ వైపు గది నుంచి అన్నాడు, 'పెద్దగుమాస్తా వచ్చారు, నువ్వు పొద్దున్న రైలుకి ఎందుకు రాలేదో కనుక్కోవాలనుకుంటున్నారు. మాకేం చెప్పాలో తెలియటం లేదు. ఆయన నీతో ముఖాముఖీ మాట్లాడతారట. కాబట్టి దయచేసి తలుపు తీయి. నీ గది కాస్త అశుభ్రంగా ఉన్నంత మాత్రాన ఆయనేం అనుకోరు.' వెనక నుంచి పెద్దగుమాస్తా కూడా 'గుడ్ మార్నింగ్, మిస్టర్ జమ్జా,' అంటూ పలకరించాడు. తండ్రి అలా తలుపు దగ్గర మాట్లాడుతుండగా, తల్లి పెద్దగుమాస్తాతో, 'వాడికి వంట్లో బాలేదు, నమ్మండి. లేకపోతే రైలు అందుకోకుండా ఎందుకు ఆగిపోతాడు? ఆ పిల్లాడు పని గురించి తప్ప వేరే ఏదీ ఆలోచించడు. నాకైతే వాడు అలా సాయంత్రాలు కూడా ఇంటి పట్టునే ఉండిపోవటం ఒక్కోసారి కోపం కూడా తెప్పిస్తుంది; వాడు గత వారమంతా ఊళ్ళోనే ఉన్నాడు, అయినా ప్రతీ సాయంత్రమూ ఇంట్లోనే గడిపాడు. ఇదే లివింగ్ రూమ్‌లో ఊరకనే కూర్చుని పేపర్ చదువుకోవటమో, లేదంటే తన రైల్వే టైమ్‌టేబిల్స్ చూసుకోవటమో చేస్తూంటాడు. ఆ ఫ్రేమ్‌లు తయారు చేయటమన్నది ఒక్కడే వాడు విశ్రాంతి కోసం చేసే వ్యాపకం. మొన్నో రెండు మూడు సాయంత్రాలు కూచుని ఒక చిన్న ఫోటో ఫ్రేమ్ తయారు చేశాడు; అదెంత అందంగా ఉందో చూస్తే మీరే ఆశ్చర్యపోతారు. వాడి గదిలోనే వేలాడుతోంది; గ్రెగర్ తలుపు తీయగానే చూద్దురుగాని. మీరావటం

కూడా ఒకందుకు మంచిదే అనిపిస్తోంది. మా అంతట మేము వాడి చేత తలుపు తీయించలేకపోయేవాళ్ళం; చాలా మొండివాడు. పైగా ఏదో సుస్తీ చేసి ఉంటుంది; పొద్దున్న చెప్పటమైతే అలాంటిదేమీ లేదని చెప్పాడునుకోండి,' అంటోంది. 'నేను వస్తున్నా,' గ్రెగర్ నెమ్మదిగా పట్టి పట్టి అన్నాడు, వాళ్ళ సంభాషణలో ఏ మాటా తప్పిపోకుండా వినాలని కట్టెలా కదలకుండా ఉండిపోయాడు. పెద్ద గుమాస్తా తల్లి మాటలకు జవాబుగా, 'నాక్కూడా అది తప్ప వేరే కారణమేమీ తోచటం లేదండీ. మరీ పెద్ద ఇబ్బందేమీ కాబోదనే ఆశిద్దాం. కానీ ఒకటి మాత్రం చెప్పాలి, మంచికో చెడుకో, మాలాంటి వ్యాపారస్తులం అప్పుడప్పుడూ ఇలాంటి చిన్న చిన్న అనారోగ్యాల్ని దులిపేసుకుని పనిలో పడిపోక తప్పదు,' అంటున్నాడు. తండ్రి అసహనంగా తలుపు తడుతూ, 'పెద్దగుమాస్తా గారు లోపలికి రావచ్చా?' అని అడిగాడు. 'వద్దు,' అన్నాడు గ్రెగర్. ఆ జవాబుతో ఎడమ వైపు గదిలో ఇబ్బందికరమైన నిశ్శబ్దం రాజ్యమేలింది; కుడి వైపు గదిలో చెల్లాయి వెక్కి వెక్కి ఏడ్వటం మొదలుపెట్టింది.

చెల్లాయి ఎందుకు అటు తిరిగి వచ్చి మిగిలిన వాళ్ళతో కలవటం లేదు? బహుశా ఆమె ఇప్పుడే నిద్ర లేచి ఉంటుంది, ఇంకా పడక దుస్తుల్లోనే ఉండుంటుంది. అయినా అసలెందుకు ఏడుస్తోంది? తానింకా లేవనందుకా, పెద్దగుమాస్తాని లోపలికి రానివ్వనందుకా, ఉద్యోగం పోగొట్టుకునే పరిస్థితిలో పడ్డాడనా, అలా జరిగితే ఆఫీసు యజమాని తన తల్లిదండ్రుల్ని పాత అప్పుల కోసం వేధిస్తాడనా? కానీ ఇప్పటికైతే అవన్నీ అనవసర భయాలే. గ్రెగర్ ఇంకా ఇక్కడే ఉన్నాడు, కుటుంబాన్ని గాలికొదిలేసే ఉద్దేశం అతనికేమీ లేదు. ఇపుడు అతని పరిస్థితేం బాలేక తివాచీ మీద వెల్లకిలా పడి ఉన్నాడన్నది నిజమే, ఈ సంగతి తెలిస్తే వాళ్ళు కూడా పెద్దగుమాస్తాని లోపలికి రానివ్వకూడదనే కోరుకునేవారు. కానీ ఇలాంటి చిన్నపాటి అమర్యాదకే — తాను తర్వాత సరైన సంజాయిషీ ఇచ్చుకోగల దానికే — తన ఉద్యోగం పోతుందన్నట్టు ఎందుకిలా కంగారుపడుతున్నారు? తననిలా కన్నీళ్ళతోనూ ప్రాధేయపడటాల్తోనూ ఇబ్బంది పెట్టడం మానేసి, కాసేపు మనశ్శాంతిగా వదిలేస్తే బాగుండుననిపించింది గ్రెగర్‌కి. అయితే ఈ పరిస్థితి వాళ్ళనెంత కంగారు పెట్టి ఉంటుందో కూడా తాను ఊహించగలడు, వారి ప్రవర్తననూ అర్థం చేసుకోగలడు.

'మిస్టర్ జమ్జా,' పెద్దగుమాస్తా గొంతు పెంచుతూ అన్నాడు, 'నీ పద్ధతేం బాలేదు. ఇలా గదిలో దాక్కుని, లోపలికి రావాలనుకునేవాళ్ళకి వద్దని పెడసరం సమాధానాలిస్తూ, నీ తల్లిదండ్రుల్ని చాలా కంగారు పెడుతున్నావు, అంతేగాక — మాట వచ్చింది గనక చెపుతున్నాను — నీ ఆఫీసు విధుల్ని కూడా నిర్లక్ష్యం చేస్తున్నావు. నేను ఇప్పుడు నీ తల్లిదండ్రుల తరపునే కాదు, మన యజమాని తరపున కూడా మాట్లాడుతున్నాను, నాకు తక్షణం ఒక స్పష్టమైన సంజాయిషీ కావాలి. ఆశ్చర్యమేస్తోంది, నిజంగా ఆశ్చర్యమేస్తోంది. నిన్ను నేనెప్పుడూ ఒక నెమ్మదస్తుడైన, పద్ధతి గల కుర్రాడనుకున్నాను, ఇప్పుడు ఉన్నట్టుండి ఇలా నీ వెర్రి చేష్టలన్నీ ప్రదర్శించటానికి ఎందుకు ఉబలాటపడుతున్నావో అర్థం కావటం లేదు. అప్పటికీ మన యజమాని నీ గైర్హాజరుకి ఒక కారణం ఏమై ఉండచ్చో ఊహించాడు — ఈ మధ్యే నీకు డబ్బులు వసూలు చేసే అధికారం అప్పగించబడింది కదా, దాని గురించి — కానీ అలాంటిదేం అయి ఉండదు లెమ్మంటూ నేను నీ తరపున మాట ఇచ్చేంత దాకా వెళ్ళాను. కానీ ఇప్పుడు నీ యీ మొండితనం చూస్తుంటే, నీ తరపున మాట్లాడలనే కోరికే చచ్చిపోతోంది. ఇంకోటేంటంటే, ఆఫీసులో నీ స్థానం మరీ అంత పదిలమేం కాదు. ఈ విషయం నిన్ను పక్కకు పిల్చి చెపుదామనుకున్నాను, కానీ నువ్వు నా సమయాన్నంతా ఇలా నిష్ఫలంగా వ్యర్థం చేస్తుంటే, ఇక నీ తల్లిదండ్రులు మాత్రం దీన్ని వింటే తప్పేముందనిపిస్తోంది. కాబట్టి చెప్తున్నాను, గత కొంత కాలంగా నీ పనితీరు చాలా పేలవంగా ఉంది; ఇది వ్యాపారం తక్కువ జరిగే సీజన్ అన్నది నిజమే, అది మేం అర్థం చేసుకోగలం, కానీ వ్యాపారం అస్సలు జరగని సీజన్ అంటే మాత్రం, మిస్టర్ జమ్జా, అలాంటిది ఉండదు, ఉంటానికి వీల్లేదు.'

ఈ మాటలతో గ్రెగర్‌ను గాభరా చుట్టుముట్టింది, తన పరిస్థితి ఏంటన్నది కూడా మర్చిపోయాడు: 'కానీ సర్, నేను ఇప్పుడే, ఇంకొక్క క్షణంలో తలుపు తెరుస్తాను. కాస్త అనారోగ్యం అంతే, తల తిప్పడం వల్ల లేవలేకపోయాను. ఇంకా మంచం మీదే పడుకుని ఉన్నాను. కానీ ఇప్పుడు అంతా సర్దుకుంది. ఇప్పుడే మంచం మీంచి లేస్తున్నాను. ఒక్క అర క్షణం ఓపిక పట్టండి! అనుకున్నంత బాగా ఏం లేదు నా పరిస్థితి. ఇలాంటి అనారోగ్యాలు ఎంత హఠాత్తుగా మనల్ని చుట్టుముడతాయో కదా! నిన్నటికి నిన్న కూడా అంతా బానే ఉంది, నా తల్లిదండ్రుల్ని అడగండి వాళ్ళే చెప్తారు, ఉంటే

గింటే ఏదో కొద్దిగా శంకలా అనిపించిందేమో. ఏవో లక్షణాలు కనపడే ఉంటాయి. అపుడే నేను ఆఫీసుకు తెలియజేసి ఉంటే పోయేదేమో! కానీ ఇలాంటి చిన్న చిన్న సుస్తీలు వచ్చిపోతాయనుకుంటాం గానీ, మనల్నిలా ఇంటి దగ్గరే కట్టిపడేస్తాయని ఊహించం కదా సర్! దయచేసి మా తల్లిదండ్రుల గురించి కొద్దిగా ఆలోచించండి! మీరు చేస్తున్న ఆరోపణలకి ఏ ఆధారం లేదు; అలాంటివి ఇదివరకెన్నడూ నా దగ్గర మాటమాత్రంగానైనా ప్రస్తావనకు రాలేదు. బహుశా నేను పంపించిన చివరి విడత ఆర్డర్లు ఇంకా మీ కంటపడుండవు. పోన్లెండి అదలా ఉంచండి, నేను ఇదిగో ఇపుడే ఎనిమిదింటి రైలుకి బయల్దేరి పోతాను; ఈ కాసేపూ విశ్రాంతి తీసుకోవటం వల్ల కాస్త తేరుకున్నాను. నా కారణంగా మీరు ఇక్కడ ఆగిపోవద్దు సర్; కన్నుమూసి తెరిచేలోగా ఆఫీసు ఆవరణలో ఉంటాను, దయచేసి ఈ సంగతి నా మాటగా యజమానికి తెలియజేయండి, నా తరపున క్షమాపణల్ని స్వీకరించమని చెప్పండి!'

తానేం మాట్లాడుతున్నాడో తనకే తెలియకుండా, ఇదంతా ఆదరాబాదరాగా వెళ్ళగక్కేస్తూ, బహుశా ఇందాక మంచం మీద చేసిన సాధన వల్ల కాబోలు, గ్రెగర్ చాలా సులభంగా బీరువా దాకా చేరగలిగాడు, దానికి ఆనుకుని తన్ను తాను నిటారుగా పైకి నిలబెట్టుకునే ప్రయత్నంలో ఉన్నాడు. అతను నిజంగా తలుపు తీయాలనే అనుకున్నాడు, పెద్ద గుమాస్తా ఎదుటపడి మాట్లాడాలనే అనుకున్నాడు; తన సమక్షానికై ఇంతగా ఆరాటపడుతున్న వీళ్ళంతా ఒకసారి తాను ఎదుటపడ్డాకా ఏమంటారో తెలుసుకోవాలన్న ఆత్రం అతనిలో ఉంది. ఒకవేళ వాళ్ళు భయపడితే, ఇక తాను చేయగలిగిందేమీ లేదు, వచ్చి ప్రశాంతంగా పడుకోవచ్చు. అలాక్కాక వాళ్ళు దీన్నంతా మామూలుగా తీసుకున్నా కూడా, అతను పెద్ద కంగారు పడక్కర్లేదు, కొద్దిగా త్వరపడితే ఎనిమిదింటికల్లా స్టేషన్ చేరుకోగలడు. బీరువా నున్నగా ఉండటం వల్ల పదే పదే కిందకు జారిపోయాడు, కానీ చివరకు మొండితనం తెచ్చుకుని ఒక్క ఉదుటున పైకి లేచి, నిటారుగా నిలబడ్డాడు; దిగువ భాగాలు తీవ్రంగా సలుపుతున్నాయి, కానీ ఆ బాధను లక్ష్యపెట్టడం మానేశాడు. ఇప్పుడు నెమ్మదిగా ఒక కుర్చీ వెన్ను మీదకు జారాడు, తన బక్క కాళ్ళతో దాని అంచుల్ని ఒడిసిపట్టాడు. ఇలా తనను తాను అదుపులోకి

తెచ్చుకున్నాక, కాసేపు నిశ్శబ్దంగా ఉండిపోయాడు; ఇప్పుడు అతనికి పెద్దగుమాస్తా మాటలు వినపడుతున్నాయి.

‘అందులో ఒక్క ముక్కన్నా అర్థమైందా? మనల్నేం వెర్రి వెధవల్ని చేయటానికి ప్రయత్నించటం లేదు కదా?’ పెద్దగుమాస్తా తల్లిదండ్రులతో అంటున్నాడు. తల్లి అప్పటికే కన్నీళ్ళతో ఉన్నట్టుంది, ‘అయ్యో దేవుడా, అక్కడ వాడి పరిస్థితేం బాగుండి ఉండదు, ఇక్కడ మనమేమో వాణ్ణింకా బాధపెడుతున్నాం. గ్రెటె! గ్రెటె!’ ఆవిడ అరిచింది. ‘ఏమ్మా?’ చెల్లాయి రెండో వైపు నుంచి పలికింది. వాళ్ళిద్దరూ గ్రెగర్ గది మీదుగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. ‘నువ్వు వెంటనే వైద్యుణ్ణి పిలుచుకురావాలి. గ్రెగర్ వంట్లో బాలేదు. పరిగెత్తు, వెంటనే. విన్నావుగా గ్రెగర్ మాటలు ఎలా ఉన్నాయో?’ అందావిడ. ‘ఏదో జంతువు మాట్లాడినట్టు ఉంది,’ అన్నాడు పెద్దగుమాస్తా, బిగ్గరగా మాట్లాడుతున్న తల్లి గొంతుతో పోలిస్తే అతని గొంతు చాలా నెమ్మదిగా ఉంది. తండ్రి హాల్లోంచి వంటగది వైపు చప్పట్లు చరుస్తూ, ‘అన్నా! అన్నా!’ అంటూ పనమ్మాయిని పిలిచి, ‘వెంటనే వెళ్ళి తాళాలు బద్దలగొట్టేవాణ్ణి పిలుచుకురా!’ అన్నాడు. అప్పటికే ఇద్దరమ్మాయిలూ స్కర్టులు రాసుకుంటున్న చప్పుడుతో హాల్లోంచి పరిగెడుతున్నారు – చెల్లాయి ఇంత త్వరగా ఎలా బట్టలు వేసుకోగలిగిందో? – ఫ్రంట్ డోరు విసురుగా తెరిచారు. ఆ తలుపును మళ్ళీ మూసిన శబ్దమేమీ వినపడలేదు; బహుశా దాన్ని తెరిచే వదిలేశారు కాబోలు, ఏదో పెద్ద విపత్తు సంభవించిన ఇళ్ళల్లోనే అలా జరుగుతుంది.

గ్రెగర్‌కి ఇప్పుడు కాస్త స్థిమితంగా అనిపించింది. అతను మాట్లాడిన మాటల్లో కొంచెం కూడా స్పష్టత లేదు (అతనికి మాత్రం స్పష్టంగానే అర్థం అవుతున్నాయి, బహుశా అతని చెవి వాటికి అలవాటు పడటం వల్ల కాబోలు, ఇదివరకటి కన్నా కూడా స్పష్టంగా అర్థం అవుతున్నాయి), కానీ కనీసం అతనికేదో అయిందన్న సంగతైనా అవతలి వాళ్ళకు అర్థమైంది, సాయం చేయటానికి సిద్ధమవుతున్నారు. ఆ దిశగా జారీ అయిన తొలి ఆదేశాల్లో ధ్వనించిన ధీమా అతనికి ఊరట కలిగించింది. తాను మళ్ళీ మానవ సమూహంలో భాగం కాబోతున్నట్టు అనిపించింది, వైద్యుణ్ణించీ తాళాలు బద్దలుగొట్టేవాణ్ణించీ – వాళ్ళిద్దరి మధ్యా పెద్ద తేడా లేనట్టే – గొప్ప గొప్ప ఫలితాల్ని

ఊహించాడు. ఇప్పుడు వాళ్ళతో మాట్లాడాల్సిన అవసరం ఉంది గనుక అందుకోసం తన గొంతు సిద్ధం చేసుకుంటూ చిన్నగా దగ్గాడు, ఆ దగ్గిన చప్పుడు గట్టిగా రాకుండా జాగ్రత్త పడ్డాడు, తన దగ్గు కూడా ఇక మనిషి దగ్గులా ఉండదేమోనని అతని భయం, ఈ విషయంలో తన జడ్జిమెంటుని తానే నమ్మటం మానేశాడు. ఈలోగా పక్క గదిలో పూర్తి నిశ్శబ్దం ఆవరించింది. బహుశా తల్లిదండ్రులు పెద్దగుమాస్తాతో కలిసి టేబిల్ దగ్గర కూర్చుని తనకు వినపడకుండా మాట్లాడుకుంటున్నారేమో, లేదా అందరూ కలిసి తన తలుపు దగ్గర గుమికూడి నిశ్శబ్దంగా వింటున్నా వింటూండచ్చు.

గ్రెగర్ కుర్చీ వెన్ను మీద అలాగే ఆనుకుని, దాన్ని ముందుకు నెడుతూ దానితో పాటూ తాను కూడా తలుపు దాకా వచ్చాడు, అక్కడకు చేరాకా కుర్చీని వదిలి వచ్చి తలుపు మీద పడ్డాడు, కాసేపు తంటాలు పడి నిటారుగా నిలబడ్డాడు – అతని కాలి అంచుల్లోని మెత్తలకు అంటుకునే గుణం ఉండటం అతనికి కలిసొచ్చింది – నిలబడ్డాక కాసేపు ప్రయత్నాలకు విరామమిచ్చాడు. తర్వాత నెమ్మదిగా తన నోటిని వాడుతూ తాళాన్ని తిప్పటానికి ప్రయత్నించాడు. కానీ అతనికి నోట్లో పళ్ళు లేవు – మరి తాళాన్ని దేంతో పట్టుకోవాలి? – ఈ లోటు తీర్చటానికే అన్నట్టు అతని దవడలు మాత్రం చాలా దృఢంగా ఉన్నాయని ఋజువైంది; వాటి సాయంతో మెల్లగా తాళాన్ని కదపగలిగాడు, ఈ ప్రయత్నం వల్ల తనకు కలుగుతున్న నష్టం కూడా పట్టించుకోవటం లేదు, అతని నోటి నుంచి ఒక గోధుమరంగు ద్రావకం కారుతోంది, తాళాన్ని తడుపుతూ నేలకి జారుతోంది. ‘అదిగో వినండి, తాళం తిప్పుతున్నాడు,’ బయట పెద్దగుమాస్తా అన్నాడు. ఇది గ్రెగర్‌కి చాలా ఉత్సాహాన్ని కలగజేసింది; నిజానికి తల్లిదండ్రులతో సహా వాళ్ళంతా కూడా చప్పట్లూ కేరింతలతో తనను ప్రోత్సహించాలి: ‘రా గ్రెగర్, రా! తిప్పు తాళం, తిప్పు!’ అని అరవాలి. బయట అందరూ తన ప్రయత్నాల్ని ఊపిరి సలపని ఉత్కంఠతో చూస్తున్నట్టు ఊహించుకుంటూ, అతను శక్తి నంతా కూడదీసుకుని దవడల్ని తాళం చుట్టూ బిగించాడు. తిరుగుతున్న తాళంతో పాటూ తానూ చుట్టూ కదలసాగాడు; కాసేపు దాన్ని తన నోటి సాయంతో పైకి గెంటుతున్నాడు, మళ్ళీ ఇంకాసేపు, తన శరీరం బరువంతా దానికి వేలాడేసి కిందకు గుంజుతున్నాడు.

ఎట్టకేలకు క్లిక్ మన్న చప్పుడుతో తాళం తిరిగింది, అతనికి ఈ ప్రయాస నుంచి విముక్తి లభించింది. ఊరటగా నిట్టూర్చి, 'తాళం బద్దలుగొట్టే వాడి అవసరం లేదిక!' అని అనుకున్నాడు.

తలుపు తెరవటానికి అతను పాటించిన పద్ధతి వల్ల, తలుపు పూర్తిగా తెరుచుకునేదాకా అతను ఎవరికీ కనిపించే అవకాశం లేకపోయింది. మొదట తలుపుకి ఒక వైపునున్న రెక్క పట్టుకుని దాంతో పాటూ వెనక్కు జరుక్కుంటూ రావాలి, ఇలా చేయటంలో ఏ మాత్రం పట్టు తప్పినా గుమ్మం వారనే వెల్లకిలా పడిపోయే ప్రమాదం ఉంది. ఎవర్నీ పట్టించుకునే తీరిక లేకుండా అతను ఈ కష్టమైన కసరత్తులో మునిగి ఉండగా, పెద్దగుమాస్తా నోటి వెంబడి 'ఓహ్' అంటూ గాలి వదిలిన శబ్దం వినపడింది. ఇప్పుడు గ్రెగర్ కూడా అతణ్ణి చూడగలుగుతున్నాడు, అతను ఇప్పటిదాకా తలుపు దగ్గరే నిలబడినట్టున్నాడు, ఇప్పుడు తన చేతిని నోటికి అడ్డంగా పెట్టుకుని ఏదో అదృశ్యశక్తి తనను నిర్విరామంగా వెనక్కు నెడుతున్నట్టు ఒక్కొక్క అడుగే వెనక్కు జరుగుతున్నాడు. గ్రెగర్ తల్లి మొదట తండ్రిని గట్టిగా పట్టేసుకుంది, తర్వాత గ్రెగర్ వైపుగా రెండు అడుగులు వేసింది, క్రమంగా నేల మీదకు వాలిపోయింది, చుట్టూ ఆవిడ స్కర్టు గుండ్రంగా ఉబ్బి నెమ్మదిగా అణగారింది, ఆవిడ ముఖం రొమ్ముల్లోకి కుంగిపోయి కనపడటం లేదు. తండ్రి గ్రెగర్‌ను తిరిగి గదిలోకి తరిమేయదల్చుకున్నట్టు బెదిరింపుగా పిడికిలి బిగించాడు, తర్వాత ఏం చేయాలో పాలుపోనట్టు అయోమయంగా లివింగ్ రూమంతా కలయజూశాడు, వెంటనే అరచేతుల్తో కళ్ళు కప్పేసుకుని తన భారీ ఛాతీ ఊగిపోయేలా వెక్కి వెక్కి ఏడవటం మొదలుపెట్టాడు.

[తరువాయి భాగం వచ్చే వారం]

For Latest Telugu Books - Visit now:
Kinige
.com